č. j. 7 A 36/2001-43

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce **Ing. J. S.**, proti žalovanému **Ministerstvu obrany – finanční sekce**, se sídlem Tychonova 1, 160 01 Praha 6, (nyní **– personální sekce,** nám. Svobody 471/27, 160 01 Praha 6) v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2001, č. j. 45/3-3152/2001-8201,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Opravným prostředkem podaným v zákonné lhůtě (nyní „žaloba“) se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného. Napadeným rozhodnutím žalovaný nevyhověl odvolání žalobce proti rozhodnutí Vojenského úřadu sociálního zabezpečení Praha (dále jen „VÚSZ“) ze dne 29. 12. 2000, č. j. 510925/228/807-4, o zvýšení výsluhového příspěvku podle ustanovení § 165 odst. 5 a § 137 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále též „zákon o vojácích z povolání“), a napadené rozhodnutí potvrdil v celém rozsahu.

Žalobce v opravném prostředku (nyní v „žalobě“) namítá, že nesouhlasí s tím, že při valorizaci jeho výsluhového příspěvku bylo použito ustanovení § 137 zákona o vojácích z povolání bez souvislosti s ustanovením 143 odst. 9 téhož zákona. Toto ustanovení (§ 143 odst. 9) hovoří o tom, že výsluhové náležitosti náleží za podmínek platných ke dni zániku služebního poměru vojáka z povolání, čímž žalobce ve svém případě rozumí podmínky podle

zákona č. 76/1959 Sb. (jež jsou pro žalobce výhodnější). Žalobce poukazuje na to, že pokud se podle § 165 odst. 5 zákona č. 221/1999 Sb. výsluhový příspěvek přiznaný podle předpisů platných před 1. 12. 1999 považuje za výsluhový příspěvek podle zákona č. 221/1999 Sb. a nadále se vyplácí a zvyšuje za podmínek, které stanoví tento zákon, potom nelze na jeho případ použít ustanovení § 137 tohoto zákona (*výsluhový příspěvek se zvyšuje stejným způsobem a ve stejných termínech jako procentní výměra důchodů z důchodového pojištění podle zvláštních předpisů o zvyšování důchodů, přičemž zvýšení výsluhového příspěvku činí polovinu procentního zvýšení důchodů z důchodového pojištění),* ale je třeba aplikovat § 143 odst. 9, podle kterého *náleží výsluhové náležitosti* (tj. i výsluhový příspěvek) *za podmínek platných ke dni zániku služebního poměru vojáka*, tedy za podmínek, které v případě žalobce stanovoval zákon č. 76/1959 Sb.. Jinak by, jak žalobce namítá, nebyla splněna podmínka, že výsluhové náležitosti náleží za podmínek platných ke dni zániku služebního poměru vojáka z povolání, a došlo by, jak zejména dodává, k tzv. nepravé retroaktivitě, kdy by byl vznik právního vztahu posuzován podle staré právní normy (zákon č. 76/1959 Sb.) a jeho obsah by se řídil novou právní normou (zákon č. 221/1999 Sb.) Žalobce dále dodává, že pokud by měl platit stav, jak si ho účelově vykládá Ministerstvo obrany, došlo by jednoznačně k diskriminaci osob propuštěných ze služebního poměru podle zákona č. 76/1959 Sb., neboť by se jim sice výsluhový příspěvek valorizoval stejným způsobem jako vojákům z povolání, propuštěným podle nového zákona, ale z mnohem nižšího základu.

Proto žalobce navrhuje napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření především uvádí, že výsluhový příspěvek, který byl žalobci přiznán rozhodnutím VÚSZ s účinností od 1. 5. 1996 podle zákona č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků z povolání, ve znění pozdějších předpisů byl žalobci původně zvyšován na základě zákona č. 160/1995 Sb. ve stejných termínech a stejným způsobem jako procentní výměra částečného invalidního důchodu. Dnem 1. 12. 1999 nabyl účinnosti zákon č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, kterým byl zákon č. 76/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, zrušen. V přechodných ustanoveních, a to v § 165 odst. 5, tento zákon stanovil, že *„Výsluhový příspěvek přiznaný podle dosavadních předpisů se považuje za výsluhový příspěvek podle tohoto zákona, a to ve výši, v jaké náležel ke dni účinnosti tohoto zákona, a nadále se vyplácí a zvyšuje za podmínek, které stanoví tento zákon.“*. Zvyšování výsluhových příspěvků od 1. 12. 1999 je upraveno v § 137 zákona č. 221/1999 Sb., podle kterého se tyto dávky zvyšují stejným způsobem a ve stejných termínech jako procentní výměra důchodů z důchodového pojištění podle zvláštních předpisů o zvyšování důchodů (poznámka pod čarou odkazuje na § 67 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů), a dále toto obecné zvýšení normuje textem *“...přičemž zvýšení výsluhového příspěvku činí polovinu procentního zvýšení důchodů z důchodového pojištění“*.

Výše uvedeným způsobem byl žalobci také zvýšen výsluhový příspěvek od 1. 12. 2000, a to o 2,5 % jako polovinu procentní sazby (5 %), stanovené pro zvýšení důchodů v roce 2000. Proti oznámení, kterým bylo žalobci toto zvýšení výsluhového příspěvku sděleno, žalobce podal námitky, na základě kterých vydal VÚSZ dne 29. 12. 2000 rozhodnutí se stejným obsahem jako u oznámení. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém především namítal, že napadené rozhodnutí ignorovalo § 143 odst. 9 zákona č. 221/1999 Sb. Odvolací orgán Ministerstva obrany svým rozhodnutím ze dne 24. 1. 2001, č. j. 45/3-3152/2001-8201, odvolání žalobce nevyhověl a napadené rozhodnutí VÚSZ potvrdil v plném rozsahu.

Žalovaný dále poukázal na to, že uplatnění § 143 odst. 9 zákona č. 221/1999 Sb. ve věci žalobce nepřicházelo v úvahu, neboť toto ustanovení slouží pouze pro nově přiznávané

výsluhové příspěvky počínaje dnem účinnosti zákona č. 221/1999 Sb.. Na případ žalobce se vztahují přechodná ustanovení citovaného zákona, jmenovitě jeho ustanovení § 165 odst. 5, v jehož smyslu se i v případě žalobce zvyšování výsluhového příspěvku nadále řídí § 137 zákona č. 221/1999 Sb.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhuje žalobu zamítnout a potvrdit rozhodnutí odvolacího orgánu Ministerstva obrany v celém rozsahu.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že VÚSZ žalobci s účinností od 1. 12. 2000 zvýšil výsluhový příspěvek, přiznaný za účinnosti zákona č. 76/1959 Sb., polovinou procentní výměry tak, jak stanoví § 137 zákona o vojácích z povolání. Toto zvýšení výsluhového příspěvku bylo žalobci sděleno oznámením, proti jehož obsahu uplatnil žalobce písemné námitky svým podáním ze dne 20. 12. 2000. Poukázal zejména na to, že poloviční zvýšení je v rozporu s ustanovením § 143 odst. 9 zákona, o vojácích z povolání, podle něhož výsluhový příspěvek (jako výsluhová náležitost) náleží za podmínek platných ke dni zániku služebního poměru vojáka z povolání. Ustanovení § 165 odst. 5 zákona o vojácích z povolání (ve znění v době rozhodování žalovaného) stanovilo, že se výsluhový příspěvek přiznaný podle dosavadních předpisů vyplácí a zvyšuje za podmínek, které stanoví tento zákon, a proto se žalobce dovolával i podmínek v ustanovení § 143 odst. 9 tohoto zákona s tím, že podmínky, za nichž žalobci náleží výsluhový příspěvek, je třeba dovozovat ze zákona č. 76/1959 Sb., tedy ze zákona platného ke dni zániku žalobcova služebního poměru. Žalobce výslovně poukazoval na to, že podle tohoto zákona se výsluhový příspěvek zvyšoval ve stejných termínech a stejným způsobem jako procentní výměra částečného invalidního důchodu, a proto žalobce požadoval, aby mu byl výsluhový příspěvek zvýšen stejným způsobem jako procentní výměra důchodu, a nikoliv jen její polovinou. Poté vydal dne 29. 12. 2000 VÚSZ rozhodnutí, ve kterém setrval na původním zvýšení výsluhového příspěvku žalobci polovinou procentní výměry, tj. vydal rozhodnutí se stejným obsahem jako u oznámení. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce dne 10. 1. 2001 odvolal. Odvolání, v němž žalobce zopakoval a podrobněji rozvedl své argumenty z námitek ze dne 20. 12. 2000, žalovaný jako odvolací orgán zamítl a napadené rozhodnutí VÚSZ potvrdil v celém rozsahu. V odůvodnění svého rozhodnutí zejména podrobně vyložil vztah přechodných ustanovení zákona č. 221/1999 Sb. a ustanovení § 137 téhož zákona, a současně vyložil postavení a poslání ustanovení § 143 odst. 9 citovaného zákona. Přitom žalovaný dovodil, že uplatnění § 143 odst. 9 zákona o vojácích z povolání ve věci žalobce nepřicházelo v úvahu, neboť toto ustanovení slouží pouze pro nově přiznávané výsluhové příspěvky, počínaje dnem účinnosti zákona č. 221/1999 Sb.

Toto rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2001, č. j. 45/3-3152/2001-8201, posléze žalobce napadl opravným prostředkem (dnes „žaloba“) a nyní je tedy dané rozhodnutí předmětem tohoto žalobního přezkoumání.

V daném případě se jedná o žalobní věc, která napadla v roce 2001 u Vrchního soudu v Praze. Protože věc nebyla Vrchním soudem v Praze skončena do 31. 12. 2002, byla dle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s., tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu. Soudní spis Vrchního soudu v Praze přitom vedle „žaloby“ obsahuje i vyjádření žalovaného ze dne 19. 3. 2001 a repliku žalobce k tomuto vyjádření ze dne 26. 4. 2001, v nichž obě strany opakovaně podrobněji argumentují ve smyslu svých dřívějších stanovisek.

Nejvyšší správní soud vyzval dne 20. 1. 2003 žalobce, aby označil důkazy k prokázání žalobních námitek (žalobních bodů), které uvedl v žalobě. Rovněž vyrozuměl žalovaného

o možnosti navrhnout důkazy k vyvrácení žalobních námitek uvedených v žalobě. Výzvou ze dne 19. 3. 2003 potom vyrozuměl Nejvyšší správní soud žalobce i žalovaného o možnosti dokončit řízení rozhodnutím ve věci samé bez toho, aby bylo nařizováno jednání, a stejně tak vyrozuměl žalobce a žalovaného o složení senátu a o možnosti uplatnit příp. námitky podjatosti soudců. Vzhledem k tomu, že v mezidobí došlo ke změně v obsazení senátu, kterému přísluší věc projednat, byli žalobce i žalovaný dne 21. 7. 2003 znovu vyrozuměni o složení senátu.

V návaznosti na tyto výzvy žalobce již další důkazy k prokázání žalobních námitek, které uvedl v žalobě, nenavrhnul, rovněž tak žalovaný nevyužil svého práva navrhnout další důkazy k vyvrácení žalobních námitek uvedených v žalobě. Žalobce ani žalovaný nevznesli požadavek na rozhodování věci s nařízením jednání a stejně tak nevznesli námitku podjatosti vůči členům senátu Nejvyššího správního soudu, který bude věc rozhodovat.

Žalobce uvedl jako možnou zúčastněnou osobu na řízení Ing. J. H., Z. 167, 742 85 V., který jako žalobce podal stejnou žalobu proti Ministerstvu obrany. Tento však na výzvu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2003, zda hodlá uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení v této věci ve smyslu § 34 s. ř. s., nereagoval a Nejvyšší správní soud s ním proto v této věci již dále nejednal.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vyšel Nejvyšší správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného Ministerstva obrany v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V souzené věci Nejvyšší správní soud shledal, že žalobce v podstatě rozporuje výklad příslušných ustanovení zákona č. 221/1999 Sb., z něhož vychází žalovaný, a to ve spojení s dopadem předmětných ustanovení jako ustanovení změnových.

Žalobce jednak poukazuje na to, že pokud se podle § 165 odst. 5 zákona č. 221/199 Sb. výsluhový příspěvek přiznaný podle předpisů platných před 1. 12. 1999 považuje za výsluhový příspěvek podle zákona č. 221/1999 Sb. a nadále se vyplácí a zvyšuje za podmínek, které stanoví tento zákon, potom nelze na jeho případ použít ustanovení § 137 tohoto zákona („*Výsluhový příspěvek se zvyšuje stejným způsobem a ve stejných termínech jako procentní výměra důchodů z důchodového pojištění podle zvláštních předpisů o zvyšování důchodů, přičemž zvýšení výsluhového příspěvku činí polovinu procentního zvýšení důchodů z důchodového pojištění.“),* ale je třeba aplikovat § 143 odst. 9, podle kterého *náleží výsluhové náležitosti* (tj. i výsluhový příspěvek) *za podmínek platných ke dni zániku služebního poměru vojáka*, tedy za podmínek, které v případě žalobce v rozhodné době stanovoval zákon č. 76/1959 Sb.

Dále žalobce namítá, že jinak by nebyla splněna podmínka, že výsluhové náležitosti náleží za podmínek platných ke dni zániku služebního poměru vojáka z povolání, a došlo by, jak zejména dodává, k tzv. nepravé retroaktivitě, kdy by byl vznik právního vztahu posuzován podle staré právní normy (zákon č. 76/1959 Sb.) a jeho obsah by se řídil novou právní normou (zákon č. 221/1999 Sb.) Ve spojení s tím žalobce dále dodává, že pokud by měl platit stav, jak si ho účelově vykládá Ministerstvo obrany, došlo by jednoznačně k diskriminaci osob propuštěných ze služebního poměru podle zákona č. 76/1959 Sb., neboť by se jim sice výsluhový příspěvek valorizoval stejným způsobem jako vojákům z povolání, propuštěným podle nového zákona, ale z mnohem nižšího základu.

Nejvyšší správní soud považuje za nutné vyjádřit se nejprve k samotné změně právní úpravy, týkající se režimu výsluhového příspěvku včetně pravidel pro jeho zvyšování. Přijetí zákona č. 221/1999 Sb. bylo objektivním výrazem změny podmínek a potřeb právní úpravy postavení vojáků z povolání. V souvislostech vývoje v posledním období u nás nelze nevidět, že i v této oblasti dochází k vývoji v čase tak, jak se mění poslání ozbrojených sil ve státě i v souvislostech mezinárodních. Vzdor tomu, že, jakkoli časté změny právní úpravy, a to zvláště v otázkách hospodářské, mzdové a sociální politiky, oslabují právní jistotu občanů a věrohodnost státu samého, jak ostatně konstatoval i Ústavní soud (ve věci Pl. ÚS 17/96), nelze na druhé straně zákonodárci upřít právo nově upravit společenské vztahy všude tam, kde to pokládá za potřebné a účelné z hlediska veřejného zájmu, a pokud tím nejsou ohrožena základní práva a svobody občanů ve své podstatě. Smyslem nové právní úpravy služebního poměru vojáků z povolání bylo - podle stenoprotokolu vystoupení ministra obrany v rámci prvého čtení vládního návrhu zákona o vojácích z povolání (tisk 139 ve volebním období 1998 - 2002) - přiblížení právní úpravy standardu Evropských společenství a zejména členských států NATO. Zákonem č. 221/1999 Sb. došlo k zásadní změně v pojetí služebního poměru a ve spojení s tím i ke změnám v konstrukci výsluhových náležitostí. V důsledku toho jsou výsluhové příspěvky, přiznávané po 1. 12. 1999, přiznávány ve vyšších částkách než příspěvky přiznané podle zákona č. 76/1959 Sb., což bylo nepochybně učiněno jako součást komplexu všech opatření přijímaných s cílem kompenzovat nové pojetí služebního poměru.

V souvislosti s novou zákonnou úpravou postavení vojáků z povolání bylo přirozeně třeba v této nové zákonné úpravě výslovně stanovit i pravidla pro režim vyplácení a zvyšování výsluhových příspěvků, přiznaných za účinnosti předchozí právní úpravy, což z povahy věci nemohlo být provedeno jinak, než za využití institutu tzv. nepravé retroaktivity, což souvisí se jmenovitou námitkou žalobce.

V případě tzv. nepravé retroaktivity jde o institut, jehož cílem je zabezpečit žádoucí "pružnou kontinuitu právního řádu". Vzhledem k tomu, že nové právní normy zpravidla nevznikají v "prostoru právem dosud nevyplněném", nýbrž naopak téměř vždy příslušné právní normy mění či nahrazují obdobné právní normy předchozí, bývá přijímáním nové právní úpravy nastolován problém kontinuity právní úpravy. Den nabytí účinnosti nové právní normy, která nahradila normu předchozí, je tedy i časovým rozmezím, kdy se právně upravené skutečnosti a vztahy atd. (rozumí se trvající skutečnosti a vztahy) dostávají z režimu jedné právní normy do režimu jiné právní normy. Tato skutečnost souvisí s trváním, resp. přetrváváním práva. Ve společnosti ovládané právem logicky existují vždy právní vztahy, které vznikly za práva starého a přetrvávají i za práva nového. Konkrétní "rozměr" kontinuity, resp. přetrvávání práva v tomto smyslu, zpravidla řeší vždy ten který nový právní předpis sám, v tzv. přechodných (intertemporálních) ustanoveních.

Přechodná ustanovení nového právního předpisu, která bývají umístěna na jeho konci, zpravidla vycházejí ze zásady, že právní vztahy vzniklé před jeho účinností se spravují do nabytí účinnosti nové právní normy právní normou dřívější, ode dne účinnosti nové právní normy normou novou, a to podle povahy upravovaných vztahů buďto bez potřeby přizpůsobit jejich režim nové právní úpravě, nebo s povinností přizpůsobit jejich režim nové právní úpravě do určité doby, a to zpravidla pod sankcí zániku práva, resp. právního vztahu.

Tyto zásady je však třeba, podle teorie práva, vždy v příslušném právním předpisu upravit zcela konkrétně, tzn. vyjádřit je výslovně a podrobněji a eventuálně i modifikovat pro jednotlivé specifické otázky. A to plně platí a projevuje se i v případě právě posuzované věci.

Nejvyšší správní soud považuje za nutné poukázat na to, že rozhodujícím ustanovením v posuzované věci je „přechodné“ ustanovení § 165 odst. 5 (nyní po následných novelizacích odst. 4) zákona č. 221/1999 Sb., věta první. Toto ustanovení zní *„Výsluhový příspěvek přiznaný podle dosavadních předpisů se považuje za výsluhový příspěvek podle tohoto zákona, a to ve výši, v jaké náležel ke dni účinnosti tohoto zákona, a nadále se vyplácí a zvyšuje za podmínek, které stanoví tento zákon.“.* Z tohoto ustanovení tedy především vyplývá, že výsluhové příspěvky přiznané podle zákona č. 76/1959 Sb., což je i případ výsluhového příspěvku žalobce, jsou nadále postaveny naroveň výsluhovým příspěvkům, jejichž režim stanoví zákon č. 221/1999 Sb., v důsledku čehož byl zaveden a platí sjednocený, či jednotný režim, pro výsluhové příspěvky bez ohledu na to, zda tyto byly přiznány před nabytím účinnosti zákona č. 221/1999 Sb., nebo zda byly přiznány po nabytí jeho účinnosti. Toto ustanovení je v jistém slova smyslu nepřímým výrazem toho, že předchozí úprava, tj. zákon č. 76/1959 Sb., byla zákonem č. 221/1999 Sb. zrušena, a bylo tedy nutno stanovit jakou právní úpravou (po zrušení úpravy dosavadní) a jak se režim dříve přiznaných výsluhových příspěvků řídí. Ve zřejmém souladu s tím, také předmětné přechodné ustanovení zákona č. 221/1999 Sb. obsahuje pravidlo, v jehož smyslu se i tyto výsluhové příspěvky nadále vyplácí a zvyšují za podmínek nové právní úpravy.

Z obsahu zákona č. 221/1999 Sb. je zřejmé, že podmínky pro vyplácení a zvyšování výsluhových příspěvků stanoví zákon také jednotně, tedy bez ohledu na to, zda se jedná o výsluhové příspěvky přiznané před nabytím účinnosti zákona č. 221/1999 Sb., nebo o výsluhové příspěvky přiznané po nabytí jeho účinnosti. Výslovná pravidla pro zvyšování výsluhového příspěvku přitom stanoví ustanovení § 137 zákona č. 221/1999 Sb. tak, že: *“Výsluhový příspěvek se zvyšuje stejným způsobem a ve stejných termínech jako procentní výměra důchodů z důchodového pojištění podle zvláštních předpisů o zvyšování důchodů, přičemž zvýšení výsluhového příspěvku činí polovinu procentního zvýšení důchodů z důchodového pojištění“.* To, že jsou tato pravidla jednotná a platí i pro výsluhové příspěvky přiznané před účinností zákona č. 221/1999 Sb., potom výkladově vyplývá z toho, že daná zákonná úprava neobsahuje pro tyto výsluhové příspěvky žádnou výjimku, resp. jinak vyjádřeno, že neobsahuje pro tyto případy jiné či jiná řešení (a to ani v přechodných ustanoveních, ani v samotném ustanovení § 137 citovaného zákona).

Důvod pro příp. odchylné řešení zvyšování výsluhových příspěvků, přiznaných před účinností zákona č. 221/1999 Sb., přitom podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze dovozovat ani z ustanovení § 143 odst. 9 zákona č. 221/1999 Sb., jehož se žalobce dovolává. Dikce tohoto zákonného ustanovení znějící „*Výsluhové náležitosti* náleží *za podmínek platných ke dni zániku služebního poměru.“* míří zcela jinam. Jazykovým a systematickým výkladem předmětné právní úpravy je zřetelně dovoditelné, že u daného zákonného ustanovení nejde o úpravu retroaktivní, nýbrž jde o úpravu tzv. prospektivní, tedy o úpravu směřující od účinnosti daného zákona „vpřed“. Pokud by mělo jít o úpravu retroaktivní, bylo by třeba takový záměr slovně vyjádřit zcela jinak, přičemž takovýto případný záměr by zřejmě měl být dovoditelný již z konstrukce přechodných ustanovení předmětného zákona. Proto je Nejvyšší správní soud toho názoru, že při výkladu citovaného ustanovení je třeba přisvědčit nikoliv žalobci, ale žalovanému, který dané ustanovení vykládá tak, že toto ustanovení se vztahuje na výsluhové příspěvky přiznávané počínaje účinností zákona č. 221/1999 Sb. Jeho normativní význam, jak lze dovodit ze zaměření a účelu dané úpravy, přitom souvisí s tím, že v průběhu platnosti zákona č. 221/1999 Sb. může jeho novelizacemi docházet mj. ke změnám v úpravě podmínek pro přiznání výsluhového příspěvku, a proto je třeba, aby zákonná úprava obsahovala určující pravidlo pro to, za jakých podmínek vždy v té které situaci (v době platnosti zákona č. 221/1999 Sb.) náleží výsluhový příspěvek.

Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani žalobcově námitce, že pokud by měl platit stav, jak ho vykládá Ministerstvo obrany, došlo by jednoznačně k diskriminaci osob propuštěných ze služebního poměru podle zákona č. 76/1959 Sb., neboť by se jim sice výsluhový příspěvek valorizoval stejným způsobem jako vojákům z povolání, propuštěným podle nového zákona, ale z mnohem nižšího základu. Je sice pravda (jak ostatně bylo již výše poznamenáno), že výsluhové příspěvky přiznávané od nabytí účinnosti zákona č. 221/1999 Sb., jsou přiznávány ve vyšších částkách než příspěvky přiznané podle zákona č. 76/1959 Sb., nicméně takový byl záměr zákonodárce, a ten (jak bylo již také poznamenáno) byl spojen s cílem kompenzovat nové pojetí služebního poměru. Za této situace potom nelze takto zvolené řešení považovat za diskriminační, jak namítá žalobce. Diskriminace znamená znevýhodnění určitého jedince nebo skupiny z důvodů pohlaví, náboženských, rasových, příslušnosti k jiné sociální skupině apod. Rozdílné zacházení je potom považováno za diskriminační, pokud postrádá objektivní a rozumné zdůvodnění, tj. pokud nesleduje legitimní účel nebo není dán vztah přiměřenosti mezi použitými prostředky a sledovaným účelem, což souvisí s principem rovnosti. Ostatně otázkami rovnosti před zákonem se zabýval již Ústavní soud ČSFR (nález publikovaný pod č. 11/1992 Sbírky nálezů Ústavního soudu ČSFR), který vyložil, že rovnost není kategorií abstraktní. Z tohoto principu neplyne, že by každému musely být automaticky přiznávány stejné nároky. Je věcí státu, aby v zájmu zajištění svých funkcí rozhodl, že diferencovatelným a také diferencovaným skupinám poskytne diferencované výhody. V rámci těchto (tj. diferencovaných) skupin však musí stát již postupovat stejně. Kritéria, podle nichž tak činí, přitom musí korespondovat veřejnému zájmu a musí být objektivní.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že rozhodnutím žalovaného, který potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvého stupně o zvýšení výsluhového příspěvku žalobci za podmínek § 165 odst. 5 ve spojení s ustanovením 137 zákona č. 221/1999 Sb., zákon porušen nebyl.

Protože Nejvyšší správní soud neshledal důvody, které by svědčily o nezákonnosti postupu žalovaného ve smyslu žalobcových námitek, stejně jako neshledal, že by rozhodnutí trpělo vadami, které by vyvolávaly jeho nicotnost, rozhodl o zamítnutí žaloby podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný žádné náklady neuplatňoval, přičemž Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl soud tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (ustanovení § 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně 29. 3. 2004

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu